

Sladkovodní moře jsou naše...

FOTO O. HURKA

Pepkovi táhne padesátka a má trápení se závodním výbořem. Samá schůze, naříká. Loni sehnal 20 stanů a obstaral podsady. Pro děti, na tábor. A letos zase: opatři pořádný člun, nejradyji nějakou lehkou pramičku. Přívěsný motor Orlik už jsme koupili. Samozřejmě, že na rekreaci, závodní chata u přehrady je už v březnu na celé léto obsazena. Aspoň na papíře. Zkrátka, starosti...

Ty však byly i v časech, kdy Pepek byl skoro o 30 let mladší a slyšel na Džoe. Tehda jsme přes léto spolu vždy trajdali po vlastech českých a i na Slovensko a Podkarpatskou Rus jsme vyrazili. Čundrem. Času bylo habaděj, práce žádná. Žili jsme prostě to „bezstarostné mládí“ první republiky. A tím „Džoe“ jsme šidili sami sebe. Jednou jsme s Džoe stali na Staňkovském rybníku – rovnou proti kamenitému potoku – stan. V poslední chvíli, kdy už tisíc bubenů najednou spustilo paličky. Lilo jako z konve. Tahali jsme z kanoe na břeh všechno mokré, hotová potopa. Pod borovicemi sice přišlo dvakrát, chytli jsme však ještě kousek suché země. Spalo se náramně, to víte, v dešti. Dávno už svítilo sluníčko, nás ale probudil porybný, starý Vondrka. Zabuší holí na celtu a – máte povolení? To jsme měli. – I na loďku? Také na loďku. Vondrka zakoulel očima, to byl jeho zvyk, zapukal z bruyěrky a ukázal palcem přes rameno. – Tady ale nemůžete být, pan rada to nemá rád. Přestěhujte se na druhou stranu, domlouval nám. Stěhovali jsme se, pro dobrou vůli. Nikoliv snad pana rady, ale Vondrkovu. Stejně by nás z blízkosti exklusivní chaty Kruliše-Randy vystřadil. Musel.

Tož, v době „Džoeů“ ta nejkrásnější místa v naší zemi byla vyhrazena nebo patřila mocným; u vody i na horách. A aby Krulišové měli klid, vydírali na správe státních lesů a rybníků v Chlumu u Třeboně desetikorunky z kapes stanařů. Džoe vyrostl na Pepka. A souběžně rostla i jeho láska k přírodě, k horám, lesům i vodě. Proto dnes ty jeho starosti se stany a podsadami, pramičí i motorem Orlik. Na Staňkov už nejezdí, má sladkovodní moře – přehrady blíž. Na jejich březích jak houby po dešti a rok od roku vyrůstají nová a nová tábořiště, chaty, rekreační zařízení. Závodů, tělovýchovných jednot, různých organizací i jednotlivců.

A chata ve slapské rekreační oblasti – to už není dnes „kdyby“ – to je fakt! V délce 40 kilometrů mezi přehradou v Třebenichách až po Kamýk se přece dá vybrat právě takové místo, po kterém duše touží. Družstvo – to byl dobrý nápad! Založíme družstvo, zápisné 200 korun, členský podíl pět set – a investiční příspěvek 6000 Kčs dokonce ve splátkách. Anebo si postavíte chatu sám! (Ostatně ustavující schůze družstva má být v polovině července – a podrobné informace může dostat opravdový zájemce na odboru výstavby rady pražského KNV!)

To budou neděličky! Po široširé hladině se ladně prohánějí plachetnice, zářící bělostí, parádnice. Řídí je chlapci a děvčata z továren. Pepkové, jimž kdysi trouchnivějící hausbót představoval splněný sen na cestě k velkým dobrodružstvím, dumají, zda je lépe koupit pro kolektiv hotovou motorovou loď nebo stavět. Příčinlivé ruce a přemýšlivé hlavy konstruují stovky nových Mloků, Pirátů, předělávají bytelné škunery na motorem vybavené šalupy. Už dnes se Vranovské a Slapské jezero hemží lodičkami všemožných tónů i typů. Mezi tou spoustou se proplétají výletní parničky a na jejich palubách si další lidé umiňují: – to je to pravé, tady se taky zakoupím, takovou chajdu si postavím. A naučím se konečně plavat. Jen rybáři, skrytí někde v tiché zátočině, hubují. Chtějí klid, i když slunce všechno rozesmálo. Ti však budou nadávat vždycky – vždyť ryby zase neberou... GUSTAV VLK

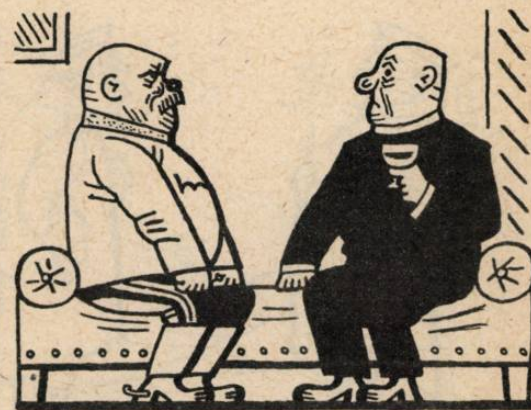
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

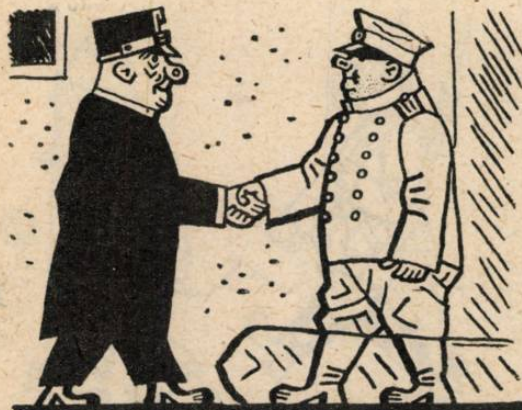
7. Generál Fink von Finkenštejn, předseda vojenského soudu, před kterým stál Švejk, sestavoval náhlé soudy tak pravidelně, jako si někdo musí denně zahrát partii kulečnicku nebo mariáše. Někdy nalézal ve věšení i komickou stránku, o čemž jednou také psal své manželce: „... věšeli jsme onehdy jednoho žida. Provaz se s ním přetrhl a on spadl dolů, hned se vzpamatoval a křičel na mne: 'Pane generále, já jdu domů, už jste mě pověsili a podle zákona nemohu být za jednu věc dvakrát pověšen.' Dal jsem se do smíchu a žida jsme pustili. U nás je, má drahá, veselo...“

8. Major podal návrh, aby telegraficky byl učiněn dotaz na brigádu, aby se zjistilo, kde se nyní nalézá 11. setnina 91. pluku, ke které obžalovaný patří, dle údajů. Generál proti tomu vystoupil, že se tím zdržuje náhlost soudu. Navrhuje, aby se odebrali k poradě, aby mohl být pronesen rozsudek a hned vykonán. Major trval však na svém, že je třeba zjistit totožnost obžalovaného. Může se přijít na další styky obviněného s jeho bývalými kamarády z oddílu, ke kterému patřil. Generál tedy již více neprotestoval. Švejka potom přestěhovali do garnisonního vězení.

9. Generál Fink doma přemýšlel, jak by celé jednání urychlil. „Viset bude stejně,“ pomyslel si generál a dal zavolat polního kurátka Martince. „Slyšel jste,“ volal generál kurátovi jásavě vstříc, „budeme věšet jednoho vašeho krajana!“ Usazuje kurátka na pohovku, pokračoval generál vesele: „Na počátku války docílil jsem toho, že jsme chlapa pověsili za tři minuty po rozsudku. Přišel jsem tedy na to, aby se to potom nezdržovalo, abyste odsouzenému poskytl duchovní útěchu napřed.“ A naplňuje polnímu kurátovi sklenici na víno, pravil přívětivě: „Utěšte se trochu před duchovní útěchou...“

10. Po láhvi Gumpoldskirchen veplul polní kurát k Švejkovi jako baletka na jevišti. Řekl nadšeně: „Milý synu, já jsem polní kurát Martinec.“ Švejk vstal ze svého pelechu, potřásl bodře rukou polnímu kurátovi a řekl: „Mě velice těší, já jsem Švejk, ordonanc 11. marškompanie, 91. regimentu. Tak si pěkně sednou vedle mně, pane feldkurát a vypravují mně, proč voni sou zavřeni. Voni sou přece v ranku oficíra a to jim gebíruje oficírskej arest při garnisoně. Někdy se to ovšem splete, že někdo neví, kam vlastně arestem patří, jako s tím kadetšteltrétem u nás před válkou.“

11. Takovej kadetšteltrétr, to bylo něco podobného jako feldkurát, ani prase, ani myš, řval na vojáky jako oficír, a když se něco stalo, tak ho zavírali mezi sprostěj manšaft. Byli vám to, pane feldkurát, takoví bastardi, že je nepřijímali na mináž pro unteroficíry, na mináž pro manšaft taky nesměli, to byli vejš, a oficírsmináž jim zase negebírovala. Jedli tedy v kantine samý syrečky. Tak viseli ve vzduchu a prošli za několik dní takovou cestou utrpení, že jeden z nich skočil do Malše a jeden sběh od pluku a za dva měsíce psal do kasáren, že je v Maroku ministrem vojenství.“

12. Teprve teď se tak dalece vzpamatoval polní kurát Martinec, že přerušil Švejka: „Ano, milý synu! Jsou věci mezi nebem a zemí. Přicházím, milý synu, poskytnout ti duchovní útěchu.“ Nyní přemýšlel, jak dál navázat, ale předešel ho Švejk otázkou, jestli má cigaretu. „Nekouřím, milý synu!“ – „To se divím,“ řekl Švejk. „Znal jsem mnoho kurátů a ti kouřili jako špirituska na Zlíchově.“ Polní kurát se zamyslel. Představoval si, než k Švejkovi přišel, jak na něho zařve: „Kaj se, synu, klekněme spolu!“ A jak se potom touhle smradlavou celou budou ozývat modlitby.